

PERIÒDICH POLÍTICH VERMELL.

== SALUT PÚBLICA == INTERESSOS POPULARS == ARTS Y LLETRES ==

Redacció y Administració: carrer de Ronda de la Universitat, número 6, Barcelona.

— VENTA: 25 exemplars, 1 pesseta, Un número, 1 quart. — Surt a il·lum los divendres ab tota regularitat. — SUSCRIPCIÓ: Espanya, 3 rals trimestre; Estranger, 16. —

LA PROFESSÓ VA PER DINTRE

Ja 'ls miquels y las reparadoras han plegat velas.
 Lo poble barceloní los ha fet tornar lo ral, per no voler mes comedia.
 Allò de prometre tres pessetas y un ciri s'ha tornat aygua poll.
 Ni ab tres pessetas y un ciri, ni ab cap altre cosa, han trobat qui s'atreveix a desahar los sentiments de Barcelona.
 Lo diumenje de rams d'aquest any, ha servit pera que plegués lo ram los carcatòchs confeccionadors de rosaris y manifestacions carlistas.
 No sabem si 'l senyor Satan deu bramar ab tal motiu, pero si sabem que brama 'l Correo Catalan y tots los seus, d'aquesta feta.
 Deixemlos desfogar, y ¡qué bailen!

Entre las moltas zimpless que contava 'l Correo carcatòch de la manifestació del dimecres, no deya una que ja ni a Sant Boy podria passar.
 Figúrinte que deya que la multitut prenia 'ls devocionaris de mans de las senyoras y 'ls clavaba a la punta dels bastons.
 (Han vist may vostés bastons ab punzas capassas d'atravesar un devocionari?)
 Donchs 'l Correo ho conta, y si no ho volen creure, vágintho a veure.
 També va sentir lo Correo, que cridavan ¡mori Deu!
 Suposo que tot aixó ho ha dit pera fer una gracia.
 Avuy en dia ja ningú es tan tonto que dongui cris que no tingan sombra de sentir comú.

Lo que ara 's te de fer es continuar vigilant que no tornin dintre poch a comensar de mica en mica las manifestacions que fan servir de tapadora la religió.
 Los carlistas, com a fanàtics y bestias, son molt durs de convence, y no es fàcil que 's resignin aixis com aixis a no fer mes motxiganças pe 'ls carrers.
 Per ara callan y 's presentan un xich mansos, pero la professó 's va per dintre, y si no rebenen no será per falta de veri.
 Vigilemos, donchs, y tan bon punt vulgen tornar a fer de las sevas, ja sabem l'argument:

Al animal que no hi poden valer las rahons, se 'l convens a garrotadas.

UNA INFAMIA

Casi tots los periòdichs d'Espanya s'están ocupant aquestos dias de un fet passat a Cuba en un ingeni dels en que allí encara conservan la vergonya de la esclavitut.
 Una negra de poch anys, desfallecuda pe 'l treball excessiu, fou bárbarament assotada y posada al cep, fins a ferli perdre la vida entre horrosos martiri.
 Verray 's fet tinga mes de culpa que 'l tal ingeni es de propietat del actual ministre de la Governació, y que 'l administrador de aquella finca es lo mateix governador de la Habana.

Lo crim comés en lo ingeni Espanya en la persona de la negra Agueda, ha resonat provocant la indignació de tothom.
 Nosaltres no 'ns volém deixar guiar de las nostras impresions devant de tal monstruositat, puig estém segurs que si tal fessem pagaríam culpas agenas, que til es la llei del embut que avuy impera.
 Concretémnos, donchs, a copiar un párrafo de una carta publicada percati tots los periòdichs de la Isla de Cuba y molts de Espanya, escrita per un testimoni scular dels fets, per estar emplet en dit ingeni, y qual autor respon ab sa firma de las gravissimas acusacions en ella estampadas.
 Diu aixis lo párrafo a que fem referencia:

«El régimen del trabajo que se observa en el ingenio España es el mismo que se acostumbraba en los buenos tiempos, pues allí se hace levantar la dotación a la dos de la mañana y salen a esa hora para el trabajo hasta las doce del día; a la una vuelven para el campo hasta el oscurecer, empleándose entonces en el batey hasta las diez y media ó a once de la noche. Como consecuencia de en excesivas horas de trabajo, hay algunos negros que desfallacen, pero esto no importa, pque en la finca hay seis contra-mayores provios de sus respectivos cueros y con órdenes teninantes para avivar al que se duerma.»

Ara tapemnos la cara vergonya devant de tals iniquitats, que sols oden ser possible en un poble envilt per la unia.

FRAGMENTOS DE DON JUANITO

ALCALDE. Porque no significas nostre ira y ora lesta, porto coros y a orquesta que 's le baile la Política.

Passaporteto. Los cómiche que jo 's he dut fan la comedia ab molt boillo.

En Rénova de Genillo: primé galan absolut.
 En Pascua Mateu Sarasa dal tord, segon galan; fonsi moite papers se gran porque es comediante de rama.
 L'Aranci es lo gracio; fa riure al obel la boca; quax ab ell parlar 's toca 's 's bon xabat 's pilla.
 En Sagimon del Roquet, galan loco, comediante fa 'l amor, el amor de todos; may sea quiet.
 Si en un acte ell parli hi pren, may la escena veure; quanta: va de la esquerda a la dreta y entre y surt cada moment.
 En Marco: es lo segon galan joze que en lo drama tan propie estima una dama com una altra; es molt guason.
 En Pit-ait, te 'l pit de solá; quan fa 'l frate no 's descuida de tota los maestras d'escola.
 En Macario: li aconsello pe 'ls avares; te cura bona; fa l'anunci pe 'ls cantones; no 's descuida may del sello.
 Romeu Romeco: es 'l cabo de comparsas; fa eleccions entre ella y tria 'ls mas bons entre la trampa que li alaba.
 Te gent de tota manera y 's cuida de difressala; tan aviat son generalis com son húsars d'Antequera.
 N'hi ha molts altres, pero no son aquí.

ALCALDE. Ahont son que 's robes lo guis...
 PRESUPUESTO. A veure si troban una mica de torró.
 JUANITO. Y vos que perlió al puesto de tota, qui sou?

PRESUPUESTO. Ja 's veu clá: l'apuntado, 's faig perli.
 JUANITO. Com vos diheu.
 PRESUPUESTO.

SIGUILLA. Son tots d'aquells comediantes sense cervell ni taver, per deshonra del Teatro que 'l públich ja veu per terra. Aquell públich que enganyés donantli tantas comedias que ell no vol, y no fets may las obras que van prometre lo dia que veu pujar, y als altres cómiche va treure, prometent no fer com ella al vint y nou de Setembre.

Man, primsa veure meter del disgust de una sorpresa, aquell Joanet de Reus, que era un galan de mes ciencia per fe 's Modre y verbas y després a Manet con suertes y «Lo pelos desedon»

y el darrer «El haz de leñas. Aquell gran drama estrenat al virtuosa de Setembre, l'habia tirat de rendó; advertint que va prometre a aquell públic que les pagés, que fora l'obra inmortel «La fuerza de la conciencia». Y en lloch d'aquell, li habia dat comedia que no vol veure, perquè ja n'està cansat de tant que las repetísan. Al tres de Jané rau d'ell aquell «héroe por guerra» ab «Los soldados de plomo» y «El vino de Valdepeñas». Y en lloch de passar lo temps ab las obras que convenen «Entre el deber y el derecho» y «Conflicto entre dos deberes», vos estáis entretinent y las fan perdre la gana «Las esculturas de carne», «La escuela de las coquetas», cobrant «El tanto por ciento» y al públic públic fent sempre «El esclavo de su culpa», olvidant sense conciencia «Las victimas de la honra», y donant, per mes befa, «En el pozo de la espada» que ja no volis veure. Y aquella comedia antiga que d'antiga se encara, «El mejor Alcalde el Rey en lloch de el Marcellano». Lo públic que las paga a tots, la culpa que no vol veure de molt temps «Los diamantes de la corona» siquers. Lo públic que las paga a tots no vol aquesta comedia; ni altres obras mes novas, ni altres obras moderades. Val el as glonas españolas, «Levantar muertos», «Los héroes catalanes», «La virtud», «La República francesa», y aquell que van estrenar al virtuosa de Setembre.

Joseph Vazod

La qüestió de la Comissió catalana que una a Madrid a donar la Memòria al rey, ha acabat publicantse, per los mateixos interessats, la relació de la entrevista fent com una especie de acta.

Y l' govern, que habia negat lo publicar per los periòdics, informantse per la mateixa comissió, ara ha quedat entre la espasa y la paret y no sab com sortir del apuro.

Primer se lleya que anavan a ser processats tots los que formaren la comissió, luego que l' govern habia resolt fer l' orní, y després que per fora embullis habia dit que la Comissió corroborava lo dit per lo govern en aquest assumpto.

«Qui no 's consola es perquè no vol;» diu lo ditxo.

Y en la qüestió de la Comissió catalana, sembla que al govern no l'hi ha quedat altre remey que lo consolar.

De bon ó de mal grat.

Després del de las escarxofas hi convenia un altre moínor per Madrid.

Donchs aquesta vegada han sigut las marmanyeras las que han mogut la serracina, que s'ha reproduhit un grapat de voltas.

Los escarpadors de una plassa mercat acaparen totes las escarxofas, exigint dobles y triples preus dels qu'ells las habian comprat y llavors las revenedoras se amotinaren y a cops de balansas y a garrotadas feren entrar en rabi als explotadors, que fugiren per escapar ab la pell, y llavors l' exercit vencedor saquejà la plassa en tota forma, segons los bons usos y costums de la guerra.

Aquest sintoma de prosperitat conservadora ha sigut batejat ab l'onom tipich de moti de las escarxofas.

Lo dia que s' amotinín alguns diputats de la majoria no podrém dir lo moti de las pastanagas.

Cada vegada que ve un governador nou se fa l' mateix,

Los diaris ministerials diuen que 's tancan las casas de joch.

Y luego 's de oposició donan la noticia de que encara existeixen.

Podrian ja tenirse estereotipats los tals sueltos y repetir la cansó del enfiadó a cada cambi de governador.

Un diputat ha preguntat en lo Congrès si l' sufragi era un dret ó un deber.

Lo que es a Espanya, una desgracia.

La qüestió de la guerra entre Fransa y Xina ha clavet de nassos al ministeri possibilista francés.

Ma n' alegro.

Ja es hora que això de las guerras fassi la guiza en primer lloch a qui las promoga.

Además de las conferencias que del Centre Republica-Democrático-Federal de Lleyda varem anunciar, s' han donat las següents:

«El conde de Mirabó, Autonomia del Municipio, Situacion politica y económica de los Estados-Unidos, El Sufragio Universal, El último Capelo».

Desarrolladas ab gran aplauso pe 's ciutadans Castell, Miguell, Prats, Ferrer y Garcés, y Castells (segons vegada).

Felicitem als membres de dit Centre y als conferenciants per l' emmissime y fermes que demostran en propagar sas ideas.

Pe l' dijous y divendres sants, es a dir, avuy y demà, se celebrará en aquesta ciutat molts tiberis de carn y peix, com a protesta contra las ideas que volen fer creure qu' es pecat lo menjar carn (qui no 's to) aquests dies.

Si no se opera l' miracle de que agafi mal de ventre (punxagut) a tots los que tal fassin, es segur que aquests actes aumentaran la incredulitat.

Y farán pedregar a la vinya de las missas.

No sé quin diable d' enredo contan que hi ha entre 's carters de Tarragona a proposar de cert expedient que treu mes cua que un esquitrol.

Com s'acaba en primer temps se moralitat conservadora, aviat sentirém a dir de quina mena de irragulitats se tracta.

L' Ajuntament de Palafrugell prou s'ha proposat fer un cementiri nou, ja que en lo vell ni lloch hi ha pera enterrar com es degut; pero com a n' alguns propietaris no 's conve y a mes lo rector brava contra tal reforma, per volerse fer lo cementiri nou municipal, lo que atenta arrosment a las burxas, vetaquí que sempre surten d'incògnitas, ensopegadas que impossibilitan la reforma, que sembla que s' aplasi fins a l' any de lapicó.

«Quan acabarà l' aciquisme de ser doeny y senyor de Espanya!»

Després de la tunjina rebuda pe l' governador de Alhucemas, va també 's africanos de las riberas del riu Or hi atonyinat als espanyols allí establerts, matarne uns quants per entreterse.

Los conservadors no poden estar més de sort.

Durant son mand de prosperitat y ordre, fins los africanos ni claván llenya per tot arréu.

Jo ja ho veig: del bre caygut...

De Reus y de Tarragona hem rebut unas fullas ab lo titol de *verta, catòlics*, que es un verader modelo de teratura llanuda y pastanaga.

No sabem si son ortor deu estar en algun manicomí.

Si no hi es, ja pot ortarseli sense cap mica de temor de conciencia.

Fa uns quinze dias que no rebém *El Motin*. Si a n' algun emple de correus li venen ganas de llegirlo, no 'nsab pas greu, pero a lo menos que després torni.

Y si se 'l vol quedat el tot, avisi, que li pagarem una suscripció ero no 'ns fassi la san-

tíssima quedante. l' nostre número y privantnos de la visita de tan apreciat company en Jesucrist.

Valdrá aquesta advertencia? Ho dubtem.

Lo que son los gobernadores. A Madrid ha mort un senyor que no se sab del cert si ha mort.

M' explicaré.

Ha mort en apariencia, pero com han anat passant molts dias y no ha presentat lo cadavre cap senyal de descomposició, únich que la ciencia avuy accepta com a proba segura de falta de vida, s' ha sospes l' enterrament y s' ha posat lo cos en continua observació.

Aixis han passat mes de quinze dias, y l' mort no donava senyals de mort ni de vida.

Y vetaquí que l' governador, partidari de resoldreho tot per la via gubernativa, ha manat fer la autopsia al cadavre per saber si era viu ó no.

S' ha vist governador semblant?

Per supost, que ni 's meties han volgut ferho, per no exposarse a cometre un homicidi, ni la familia del difunt ho ha consentit, passant l' assumpto als tribunals.

Vaja, que de certs gobernadors, n' hi ha un tip.

Habém rebut un folleto de 16 pallas titolar *Acudits poetichs*, original de A. Rossell. Se ven a ral en los kioskos.

DERPIERTA, FERRO!

No boguem per malvístat del progrés segund soldats; pendevant (y y oratari) acabim ab las malidas de tant de piffo y valterje.

Del avens, fort aguantém la palmas poderosa; que si tota nos hi podém, la victòria no es d'oposar; la llibertat obtindrem.

Desde avuy nostro fermesa fem veura a 's aquests godays ab orgull y ab enveras; Aixafem los com a tays! los manqui nostra brava!

Assotat ab 's r'opostar; siga la nostra r'ada; per tot argument, trampa; qui t'ocli nostra subó mereix seca garrota!

Arms al brax; avant y fora! s' ha acabat lo fer bonnyic; del públic a' he arribat l' hora que ja no escoli 's grinyols de tan gandul que l' devora.

BRINDEM!

¡Copa enlars! ¡ben alçada! ¡que 's visume la escalfit! per la terra malhurada, brindém tos a la vegada ab los llavis y ab lo cor!

¡Brindém! ¡brindém! si avuy no 'ns podém moure demà 'ns mourém.

No 'ns capanta la ventada que ara bufa de ponent; aguantém terms la bulada, y begim altra vegada, y visaquém y aném creient.

¡Brindém! ¡brindém! Si avuy no 'ns podém moure demà 'ns mourém.

Hi ha qui 's queira, hi ha qui plora, com si algo se 'ns haguis mort; ¡vaja una cora! ¡avant y fora! boguem tota, companya, a l' hora, perquè l' barco arribi a port.

¡Brindém! ¡brindém! Si avuy no 'ns podém moure demà 'ns mourém.

La nissaga que 's atila may cap los oportans; n' es de llibertat pública; que l' honor dela seua perilla sab aixara sobre 'l tira.

¡Brindém! ¡brindém! Si avuy no 'ns podém moure demà 'ns mourém.

Miró quins novolada que amonessa al Montserrat; ¡Aul! brindém altra vegada; perquè aquesta turbonada fonga 'l sol de llibertat.

¡Brindém! ¡brindém! Si avuy no 'ns podém moure demà 'ns mourém.

Escarto

En la vila de Llançà hi ha un rebombori de la ira de Deu.

Lo sotana que fa de rector, va tractar de fer prohibir per l'alcaldia la representació de La Presa, i això que anys enrera no sols la va permetre sino que va ajudar a fer la carnestoltes passant per 'ls carrers, dintre la professió del divendres sant, los trajes del teatro y fins lo gall del senyor rector.

No habent pogut lograr del alcalde la prohibició, la demana al bisbe, y de pet lo bisbe ho traslada al governador de Girona, qui no trobà cap inconvenient en manar al alcalde que no deixés fer La Presa aquest any.

La causa fou que per aquests dies lo carcamal del rector ha llogat un altre bòlit per fer de bramaire dintre 'l cubell del Esperit Sant y no volia que li fessen la competència en lo teatro.

Creman los feligresos han escampat lo remat de la llana, y perque no tornin al corral comen comen molt naturalment 'ls ensotanats, pero que allí 's fa bon efecte.

A una noya que li va dir que un hereueta l'havia enganayada y que li volia parar la curia, se la tragué a fastichs del devant dihent qu'era mentida y quan, alguns temps després, li mateixa noya volgué casarse ab lo germà del enganayador, lo rector pretenia ferlos entendre qu'eren conyats y que habian d'anar a Roma ó pagar celta gasta.

Tenim la consensa que d'aquesta feta quedaran alguns clatrills nets y aconsellem als desenyanats que 'l plan de combrarse a cops de pal los perjudicls que 's ha produït la rectorada, lo deixin per un altre dia, que no faltará ocasió.

A conseqüència de las demostracions de Barcelona en la qüestió del Rosari de la aurora, aquest any no tindrem professons de setmana santa.

Ab aixó sí que 'ns han ben trompat. Y no podriam suprimir totas las del resto del any, per acabar de fastidiarnos.

Si ho fessin d'aquesta manera ja casi be comensaríam a espantarme.

Aquesta setmana es de las visites de monuments. Recordíndse de que, entre altres, pe 'l carnaval se va posar la primera pedra dels destinats a honrar la memoria del Xato del Encant, Amalia boja, General del carnestoltes, etcétera.

La professió del diumenje de rams a Cornellá fou una especie de Rosari de la aurora de Barcelona.

Figúrintse que quan la funció estava al primer acte comensa a corre la veu de haber una partida de lladres en unas casas de camp immediatas, y com los mossos de la esquadra eran a la professió, van deixar corrents la feyna espiritual per anar a veure si pescavan los lladregots.

En tot aixó se alborotá 'l poble, se posaren a tocar a somaten, y 'adios professó cadascú tira per allí abont pot y 'l rector se prou trevallá per aguantar unas cuantas ovejas que tornin a Son Amó al corral.

Ah! 'l alarma resultá esser infundada, pero la professió... cucut.

Que no ho saben? A la cova del Joan de Lleyda, lo bramaire va tenir la barra de dir que mes valia robar y assassinar que marmurar. ¡Vaja, aixó sí que son bons exemplan!

Volen veure un rosari de l' Ateora ben flamenco?

Donchs vauin a Lleyda, que per arreures las ovejas tocan una part de rigodons los corders y cantan la segona las ovejas místicas. Pero 'l que 's agradaría mes de tot, fora

veure aquell miserat que va detrás d'elles, mirantelas ab aquella cara... Y quant ha de patir aquell corp al veure aquellas flamencas cantant aquell rigodon. Francament. Per cap diner de aquest mon voldria ser escola seu. Los hi agrada tant lo mitj...

Al poble de Martinet, poble de prop de la Seu d' Urgell, hi havia un malalt en las ansias de la mort, nomenat Joseph Sarret.

Com los corps fan com aquella cosa que put, que per tot se hcan sense demanarlos, lo vicari del poble va anar a la casa del malalt ab los tractes arreglats pera esténdreli 'l passaport celestial, pero 'l malalt va dirli que no 'l necessitava per res y que ja podia tocar lo dos porque allí cap falta hi feya; y veient que no 's podia treure aquella tinya de demunt, se li va girar d'esquena amagantse en los llansols, y en vista de que ni per aquestas marxa, va dirli: —Home, ¡vol ferme 'l favor de no marejar-me!

Y dirigintse als seus, va dirlos: —Porteu-me la bona que fare un trago. Lo malalt va morir, lo vicari va negarli 'l cementiri, lo jutge municipal va poguer mes que 'l vicari y va ferlo enterrar en lo cementiri catòlich, porque no n' hi ha d'altres.

Lo sach de carbó ho va notificar al emmirat de la Seu d' Urgell, aquest ab un mitralada va dir al governador civil de Lleyda que repartís lo dany ó anyo de lo contrari ne donaria part al ministre de Gracia y Justicia, y

Si aixó no es una marea ben difícil d' arreglar; ben be podrém exclamar Que venga Dios y lo vea.

Castellón Roy.—Ensotanat ha tingut vetó vuyt majordonas entre velles y joves; sagristans y escolans, molts. Cap y' hi pot estar, y menos si son bonichs ó bonicas. Baladreja contra poble. Diu escándolos sorriran dins nou mesos. Explota poble. Altera costums místicas. Tira revolver si l' apedregam, etc., etc. Vetaquí un fabricant de missas que fa mes propaganda que deu periódichs anti-catòlichs.

Los socis (parin compte a llegir sucis porque vol dir bruts, y aquestos que jo vull dir no mes tenen bruta la conciencia) de la Joventut Católica de Lleyda, se diu que han format una associació secreta pera guardar no sé qué, y cada nit van sis a una iglesia prop de un convent de monjas.

¡Qué guardan! Qui sab, mare de deu, potser son trabuch y boinas.

Pero lo bo es que 's posin tan aprop de un convent de monjas, de aquellas que na las poden veure mes, ni sas propias familias, ni vivas ni mortas.

Hi ha vegadas que se 'n torna alguns de hidròpics, y aixís...

Ey! no lassin mals pensaments. Jo apunto... Ara vostés... tirin... al dret.

Durant lo dijous y lo divendres d'aquesta santa setmana, se poden visitar los següents establiments, que trobaran obrerts:

La catedral del carrer de la Lleona, a ca 'l Beco, lo café del Recó, a ca 'n Cap de Crens, lo Ninot, a ca 'n Frias, a ca 'n Ganassa y 'l Hotel Tividabo.

A tot arreu trobaran sants y santas de la meva devoció.

Tota la quaresma que a la Catedral de Lleyda fan exercicis a la nit, shoot no hi deixan entrar mes que homes, y a la cova del Joan fan exercicis per las donas.

¡Exercicis! Qui sab. Potser ala homes los ensenyen de esgrimir lo trabuch y 'l sacrístu, y a las donas...

Nose pas quin exercici los deuhen ensenyar.

Lo rector de Cornellá no vol confessar a las familias que fan anar los noys a estudi a la escola laica de la cooperativa.

¡Oh y qué desesperats deuhen estar los pares dels noys de la escola laica, al veure que no poden acostarse a la cassilla dels bruts de la penitencia!

De ficso que pensan ja ab entrar al cel, de contrabando. Res, se farán matuters celestials.

Lo diumenje passat a Lleyda al pasar lo cria bruixas...

Parin compte senyors calixtas, que ara no 'n parlem de las bruixas guetas y columnarias que anavan al Triá calixtas.

Tornemhi, de via crucis lo que jo vull dir, per que res m' importa que 'ls corps triblin las calixtas com a part mes grassa y mes apetitosa.

Donchs, si senyors, passant la llana y la bestia escuat, costa amunt del carrer de Caballers, quan tres ó quatre joves que anavan per feyna varen atravesar lo remat sense descubirse, quan al venteru un catòlich va exclamar trentant la baba verinosa que tenia:

—Aixís se quedesin cegos ara mateix aquestos que atravesan la profeso sense descubirse. ¡Veuhén quin bon cor que tenen los nostres germans en Jesucrist!

SONET

Llovarne demati y despendonaria anant cap al quarter que hi ha la cita, portar una modalidat cell que inscriba porti un ómnibus per castellanista. Surtia després bramant y monstipier ab 'l altre frech y hontó que 'l coll frech, tenint la conciencia ben posita per fer alló ab aquells que deus bastants. Descuyar los quefrens de casa iera despertar a la gent sense ser 'l boss, rebre a un matagot del que a subiera contra fets animals boni d'ibans jllora! Aixó indrússu aca fillata meua vull començar. Rosari de la Aurora. J. GONZALEZ

TRENCA CAIS

Formar ab aquestas lletres lo nom de una població catalana.

XARADA

—No dia tres, dia ha, qué gent hi ha a la dia tres quarta. —Y 'l no, dia en Giménez també hi entra ab la Maria. ARRENADAL

SOLUCIONS

A LAS GARDIAS DEL NÚMERO PASAT XARADA: — Cap-til.

CORRESPONDENCIA

Los Taperes Aprofitarém bastant de tot lo qu' envia.— Tabaquero: Tot lo qu' envia no serveix.— A. B. y P. M.: La primera poesia enviada es un xich defectuosa, y 's té de retocar bastant, per lo que res li prometém de fided. La última arriba. Pot continuar enviant si aixís li sembla be, que nosaltres n' aprofitarém tot lo que 's pugui.— Aquell de Sitges: Be la intenció, pero 'l desarrollo es massa defectuosa para esser aprofitada.— J. Prats y N.: Aprofitarém algo.— M. Garó: N' aprofitarém també.— Sr. J. Ferrer: Anirán las caricaturas.— El Amor de Girona: Lletres: La poesia está regularment be, pero agorau mes d' assumptos no tenen prou interés pe 'l public.— J. A. y R.: Lo mateix que l' anterior.— Severat Torralba: Li posarém lo geroglífich.— A. Tolrà: Insertarém la poesia.— Ruch Nafar: Anirá retocada.— Arrednadal: Posarém algo.— Noy Tocat: Lo qu' envia també es boctat de 'l' illa.— M. Ferrer: Home de Deu, los sonets se fan ab versos de onze sílabas y no de catorze.— Ruch: No podém prometreli res per l' abundancia d'originals que hi ha arribans de la mateixa índole del seu.— J. Armengol: Lo mateix que l' anterior.— R. Castelló: Res de lo qu' envia serveix.— S. B.: Posarém alguna cosa.— F. Sobriá: Aquesta vegada no fan promesa.— L. Millá: Cast tot anirá sortint.— E. Daura: Anirá 'l nocturno.— Floria: Anirán los dos epigramas.— A. Roselló: La poesia cast anirá tal com pinta. L' altre se té de retocar bastant.— A. Moran: Lo sonet qu' envia no es sonet. En cambi la rima bastant.— Jada: Dimosco de sonets, y quins menis! Les rimes curtes que voel 'n diu sonets aprofitarém millor pera seguidillas de setmanes santa.

LA PASSIÓ MODERNA

La Llibertat estimada
volen veure condemnada
tots aquests vils sayons,
que sens admetre rahons
la deixen ben assotada.

La pobres Llibertat
va d' Herodes a Pilat,
los quals dicten la sentència
lluytant entre sa consciència
y 'l foll instint de maldat.

Morta y freda aquí reposa
tancada en aquesta llosa;
ab recel y enuig la guardan
y ja molts cops s' hi acobardan
perque son crim los imposa.

¡Tothom caut! ¡Quin cabussó
fan tots al perdre 'l turró!
Tal com los profetas deyan,
ha vingut quan menos creyan
la trionfant Resurrecció.